

**JØRN
LIER
HORST**

CLUE

**ZÁHADA
MALTĚZSKÝCH
HODIN**

≡ KNIHA ZLIN

Noční návštěva

Cecílii Gaatheovou probudil nějaký šramot. Nevěděla, co přesně slyšela, něco ji však vytrhlo ze spánku.

Ve starém domě, jako byl ten jejich, se ozývalo leccos. Dřevo vrzalo, voda v trubkách hučela a někteří hosté se vraceli pozdě. Na všechny tyhle noční zvuky si zvykla, ale teď ji probudilo něco jiného. Něco cizího.

Netušila, kolik je hodin, jen že musí být ještě úplná noc. Roleta v okně byla stažená, ale jakmile se venku začalo rozednívat, bývalo po obou stranách vidět světlo. Protože teď ale ležela v naprosté tmě, muselo do svítání ještě několik hodin zbývat. Jenom díky úzkému proužku světla zpod dveří malé koupelny rozeznávala v pokoji obrysy nábytku.

Dlouho nemohla usnout. To kvůli té fotce. Fotce maminky, která loni v létě zmizela.

Snímek jí přinesla Ebba, jejich stálý letní host. Byla u nich i tenkrát, když Cecíliina maminka zmizela. Když letos znovu přijela, ukázala Cecílii fotografii z loňské letní slavnosti. Maminka na ní vypadala přesně tak, jak si ji Cecílie pamatovala. Hezká a usměvavá, jenže jen pár minut potom, co fotka vznikla, zmizela.

Vlastně pořádně nevěděli, co se toho večera seběhlo, a snímek to všechno ještě víc zamotal. Cecílie to zatím nikomu neřekla, ale na fotce měla máma jiné šaty, než ve kterých ji pak nakonec našli.

Najednou se to ozvalo znovu. Přicházelo to zvenku. Tlumený šramot, jako by byl někdo hned za zdí a našlapoval v trávě. Pak to zase utichlo.

Cecílie ležela bez hnutí a snažila se zachytit další zvuky. Někde v dálce štěkal pes, ale přímo za oknem bylo ticho.

Tenhle pokoj neměla ráda. Pokoj číslo 118. Obyčejný pokoj pro hosty, ale vedl do zadního traktu a neměl výhled, který si většina hostů přála. Její vlastní pokojík se nacházel v soukromé části penzionu, kde měli s tátou malý obyvák, kuchyni a dvě ložnice. Ale poté, co táta zrenovoval většinu pokojů pro hosty, pustil se do jejich bytu. Strhli dřevěné obložení stěn i stropu a všude stály plechovky od barev. Dokud pokoje nebudou opravené, musejí spát někde jinde. Cecílie dostala pokoj číslo 118. Táta spal přes chodbu, v pokoji ještě o něco menším než její.

Cecílii se na stoosmnáctce líbilo jen to, že z něj vedly dveře na malou terasu a do zahrady za domem. Navíc měla i vlastní koupelnu. Když brzy ráno vstávala kvůli brigádě ve snídaňové jídelně, kde měla na starost servírování jídla, mohla skočit nejdřív do sprchy a pak rovnou vyrazit do práce. To byl taky důvod, proč nenocovala ve věžní místnosti, přestože ji měla nejraději z celého domu. Věž čněla vysoko nad vše ostatní a měla okna na všechny strany. Tam se Cecílie cítila volná jako pták. Když byla doma, zdržovala se nejčastěji právě tam. Tedy s výjimkou nocí, v noci spávala v soukromé části – nebo jako teď: ve stísněném a neosobním pokoji číslo 118.

Polkla, nadechla se a zadržela dech.

Zamkla vlastně dveře do zahrady?

Snažila se rozpomenout, ale myšlenky se jí pořád rozutíkávaly. Vtom ten zvuk zvenku zaslechla znovu. Teď to znělo jako kroky. A pak jako by něco škrábalo zvenčí po zdi.

Ani nedutala a neslyšně se schoulila pod pokrývku. Možná si to jenom namlouvá, pomyslela si ve snaze zahnat strach. V poslední době se toho stalo tolik. Vracelo se jí to ve snech. Nešlo jen o mamčinu smrt. Týkalo se to i událostí, ke kterým došlo před pár týdny, kdy na pláži našla mrtvého člověka. Když večer zavřela oči, stále ještě ho před sebou viděla, ztuhlého a studeného, s vytetovaným mlokem na bledé paži.

Zase ten zvuk.

Cecilie se pokusila polknout, až se jí napjaly svaly na krku, ale z rozčilení jí tak vyschlo v puse, že se jí to nepodařilo.

Pokud venku někdo v noci slídí, kdo to je a co chce? Samozřejmě to mohl být zloděj, ale napadalo ji něco ještě mnohem horšího. Mohl to být někdo, kdo se přišel pomstít. Mrtvý muž, který se jí vracel ve snech, nebyl sám a ona se spolu s Leem a Une postarala o to, že spousta jemu podobných se stejným tetováním skončila za mřížemi.

Další myšlenka přebila tu předchozí.

Mohlo to mít něco společného s maminkou. Od té doby, co se jí do rukou dostala ta fotka, věřila čím dál míň, že mamincina smrt byla nehoda, jak tvrdila policie. Proč by jinak odcházela z letní slavnosti? A proč by si předtím převlékala šaty?

Pak tyhle myšlenky zahнала. Musí to být nějaké zvíře, pomyslela si. Šramot má určitě na svědomí srnka, která přišla z lesa až k penzionu a teď se tu pase. Už je tady několikrát zahlédla, když se probudila časně ráno. Klidně se odvážíly až do jabloňového sadu.

Cecilie ležela bez hnutí a pohled upírala ke dveřím na terasu. Než si šla lehnout, otevřela je dokořán a pořádně vyvětrala, jak to večer vždycky dělávala. Aby dovnitř pustila svěží letní vzduch, říkávala maminka. Otevřenými dveřmi vyšla bosa do zvlhlé

trávy, a když se vracela, otřela si nohy od rosy o rohožku. Dveře za sebou zavřela, ale zamkla je? Byla to taková každodenní rutina, jakou si člověk buď nepamatuje, nebo není schopný rozlišit, jestli to bylo včera nebo předevcírem. Většinou zamykala, ale udělala to dnes večer?

Snažila se zachytit další pohyb, ale nic neslyšela. Pohledem těkala mezi dveřmi a mobilem, který ležel na nočním stolku. Byl vypnutý a Cecilie se ani nepokusila natáhnout ruku a zapnout ho. Táta spal přes chodbu. Určitě by ji slyšel, kdyby dost nahlas zakřičela, ale nějak se k tomu nemohla přimět. Jen dál napínala uši. Slyšela ale jenom vlastní dech. Jenže teď!

V prknech na verandě zavržalo.

Srdce se jí rozbušilo splašeným tempem. Jako by z ní vypumpovalo veškerou sílu. Zimničně se třásla a zároveň se potila, jako by jí bylo horko.

Teď si byla jistá. Venku někdo byl. Někdo stál za dveřmi.

Cecilie otevřela pusou, ale nevydala ani hlásku. Zvenku vzal někdo za kliku a pomalu ji stiskl.

Staré novinky

Dveře musely být zamčené.

Pár vteřin někdo držel kliku stisknutou a pak ji zase opatrně pustil.

Cecílie zírala na dveře tak dlouho, dokud noc nevystřídalo šedivé svítání. Pak ji přemohl spánek, a když zazvonil budík, proudilo do pokoje škvírami kolem rolety světlo. Ve sluneční záři najednou Cecílii noc připadala neskutečná a vrtalo jí hlavou, jestli ty zvuky, co slyšela, než usnula, nebyly jen další zlý sen.

V kuchyni byl jen Edgar. Měl už uvařenou kávu a na sporáku právě opékal slaninu a párečky.

Cecílie zašla do chladicí místnosti pro tácy se šunkou, sýry a různými pomazánkami na chleba a nesla je do jídelny. První host už byl na svém místě. Jmenoval se Frank Kobolt a v penzionu bydlel už čtyři dny. Seděl u stolu úplně vzadu a listoval novinami.

Cecílie ho okénkem v kuchyňských dveřích pozorovala, jak si nabírá jídlo. Bylo na něm něco divného, nevěděla co přesně, jen z něj vždycky měla takový nepříjemný pocit, když ho potkala.

Většina hostů si přála pokoj s výhledem na moře, ale Frank Kobolt si vyžádal pokoj na opačné straně. S okny obrácenými na rozlehlou planinu a hory za hotelem. Možná měl raději svítání než západy slunce nad mořem, přemýšlela. Každopádně byl vzhůru brzo. Bylo teprve sedm a nikdo další z hostů zatím na snídani nedorazil.

Cecílie si muže důkladně prohlížela. Tipovala, že je o něco mladší než její táta, možná něco přes čtyřicet, ale byl mohutnější a svalnatější. Na hlavě mu rostla bujná čupřina tmavých vlasů. Měl širokou tvář s výraznou bradou. Oči měl blízko u sebe a krabatil čelo, zřejmě se soustředil na to, co čte.

Na sobě měl černý rolák, přestože to vypadalo na teplý letní den, špinavé sportovní boty a černé kalhoty se zaprášenými nohavicemi u kotníků. Nejspíš vstal hodně brzy a už před snídaní se šel projít.

Muž na okamžik vzhlédl od novin, přejel přísným pohledem po místnosti a zvedl šálek k ústům. Podle toho, jak hrneček naklonil, Cecílie poznala, že právě dopil. Vzala konvici a vydala se k němu.

Každé ráno sedával u stejného stolu, úplně vzadu. Jako by nechtěl, aby mu kdokoliv seděl za zády, nebo měl strach, aby mu nic neuteklo.

„Můžu vám dolít?“ zeptala se Cecílie a zvedla konvici.

Muž se na ni podíval. Měl tmavě šedé oči. Od levého ucha se mu přes tvář táhla jizva a Cecílie se musela hodně soustředit, aby se nepřestala usmívat.

„Ano, díky,“ přikývl a nastavil šálek.

Dolila mu a jejich pohledy se znovu střetly. Zarázilo ji, jak je bledý, jako by letos v létě snad ani nebyl venku.

Muž poděkoval a odložil noviny. Šustily jako starý, přeschlý papír.

Dveře z kuchyně se otevřely a vešel Edgar s čerstvě upečenými houskami. Když zase zmizel, zůstala po něm v jídelně vůně čerstvého pečiva.

Na snídani dorazil další z hostů. Pan Aleksander- sen, starý hodinář. Věděla, co dělá, protože tatínkovi slíbil, že opraví staré hodiny v recepci. Kdysi se zastavily a od té doby ukazovaly za pět minut půl jedné.

Starý pán vyndal z malé kapsičky vpředu na vestě kapesní hodinky, mrkl na ně, spokojeně přikývl a zase je zandal zpátky. Ze stojanu si vzal jedny noviny, vsunul si je pod paži a šel si nabrat jídlo.

Cecílie se podívala na hodinky. Brzy se jídelna zaplní hosty. Podávání snídaní byla vlastně skvělá prázdninová brigáda. Ráda vstávala brzy, a když po pár hodinách uklidila po posledních hostech stoly, měla zbytek dne pro sebe.

Vzala čajovou konvici a zamířila k hodinářovu stolu. Usmál se a nastavil jí hrnek.

„Budete mít dneska čas na ty hodiny, pane Aleksandersene?“ zeptala se ho, aby mu připomněla, co tatínkovi slíbil.

„Prosím?“

„Ty hodiny v recepci,“ vysvětlila a dolila mu čaj.

„Ach tak, ano, to bych měl zvládnout,“ odpověděl a rozložil si noviny.

Cecílie ještě nestihla do dnešních novin pořádně nahlédnout, ale všimla si, že ty, které se chystal číst pan Aleksandersen, měly jiné titulky než noviny Franka Kobolta od zadního stolu. A to bylo trochu podivné. Byly to totiž stejné noviny, oboje to byly VG.

LUPIČ NA ÚTĚKU, tak zněl palcový titulek na úvodní stránce hodinářových novin. Pod ním byla fotografie nějakého muže, pořízená určitě při zatýkání. Byl na ní jeho obličej zepředu a ze strany. Popisek pod fotkou celý přečíst nedokázala, ale pochytila z něj, že policie varuje před uprchlým vězněm.

To v Cecílii probudilo zvědavost. V jídelně měli vždycky každé noviny ve dvou exemplářích, tak šla najít ty druhé, aby si mohla o uprchlém vězni přečíst. Těsně před ní si však noviny vzala s sebou ke stolu jedna mladá paní. A do jídelny právě začali proudit další hosté, takže by Cecílie stejně neměla na čtení čas. Ještě že jí za chvílku přijde pomoci Leo.

Leo se k nim přistěhoval před měsícem, když jeho máma v hotelu dostala místo provozní. Tu práci dělávala Cecíliina maminka, než umřela. Tatínek potřeboval pomoc. A tak jako nová posila nastoupila Rebeka Bastová.

Cecílie měla Lea ráda. Byl prima. A taky byl vtipný. Ale uměl být i vážný a tak nějak vždycky chápal, co měla na mysli. Jeho táta žije v Dubaji a pracuje pro arabskou televizní stanici jako novinář. Cecílie ho nikdy neviděla, ale nejspíš po něm má Leo tmavé vlasy a snědou, jakoby opálenou pleť. Jeho máma je každopádně blondatá a ze sluníčka maximálně tak zčervená.

Frank Kobolt se vzadu zvedl ze svého místa. Sbalil si noviny a zamířil ke dveřím. Cecílie čekala, dokud neodejde, aby po něm mohla uklidit stůl a připravit ho pro další hosty.

Když ji míjel, mrkla honem na noviny, které držel v ruce. Papír byl ztvrdlý a zažloutlý. *Očekávejte slunečné počasí*, hlásil titulek. Něco takového se v novinách píše, když se nic jiného neděje.

Muž se zastavil u tácu s ovocem vedle Cecílie a odložil noviny, aby si vybral jablko s sebou. Cecílie ze stolu hadříkem setřela drobečky. Znovu pohlédla na noviny a strnula. Bylo na nich datum středa 28. července. Dneska bylo úterý 19. července. Vyschlo jí v krku a měla co dělat, aby se nadechla. Noviny byly téměř rok staré. Byly ze dne, kdy její maminka zmizela.